

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **S. G.**
státní příslušnost Arménská republika
t.č. bytem Merhautova 1773/188, 613 00 Brno-Černá Pole

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
odbor Azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j. OAM-6/ZA-ZA11-ZA13-2021, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 27. 8. 2021 č. j. OAM-6/ZA-ZA11-ZA13-2021 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 1 214 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písmeno e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písmeno i) zákona o azylu zastavuje.
2. Podle žalobkyně správní orgán nezjistil řádně skutkový stav věci, nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a zcela nesprávně posoudil existenci a závažnost důvodu pro udělení mezinárodní ochrany, na jejichž základě pak dospěl k závěru, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly prokázány. Žalobkyně se dále domnívá, že by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále také jen „ČR“), a to z důvodu zhoršení jejího zdravotního stavu v důsledku nedostatečné kvality zdravotní péče v zemi původu žalobkyně. Žalobkyně tvrdí, že by na ni mělo být pohlíženo jako na zranitelnou osobu dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť dlouhodobě trpí psychiatrickým onemocněním, je v péči psychiatra a užívá psychofarmaka. Žalobkyně má za to, že žalovaný se měl podrobněji zabývat individuálními okolnostmi jejího případu, a to vyhrožováním smrtí, pronásledováním ze strany soukromých osob a nemožností obrátit se na policejní orgány v zemi původu.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, popřel oprávněnost žalobních námitek, se kterými nesouhlasí a domnívá se, že žalobkyni nehrozí zdravotní rizika vysoké úrovně a intenzity.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně dne 27. 6. 2019 požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedla, že její život v Arménii je ohrožen, rozhodla se Arménii opustit poté, co byla třikrát unesena, únosci po ní požadovali, ať jim sdělí místo pobytu jejího přítele, který spáchal trestný čin, ale ona toto místo pobytu nezná. Po prvním únosu kontaktovala policii, ti slíbili, že přijmou opatření na její ochranu, ale nic se nestalo, bylo jí stále vyhrožováno, pak byla unesena ještě dvakrát a únosci hrozili, že ji podřežou. Proto se rozhodla Arménii opustit. Žalobkyně dále sdělila, že je nemocná, její diagnóza je obsedantně kompulzivní porucha (dále jen OCD), chtěla by se v ČR léčit, protože v Arménii nemá na léky peníze a státem dotované léky jí nezabírají. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 9. 2019 nebyl žalobkyni azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělen, přičemž žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobkyně mj. i z následujících podkladů: Informace OAMP – Arménie: Policie, zákonná ustanovení, ochranné mechanismy, korupce, reformy ze dne 8. 7. 2019, Informace OAMP – Arménie: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 13. 8. 2019, z Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi: Arménie 2018 ze dne 11. 3. 2019, z překladu lékařských zpráv zaslaných z Rakouska a z informace BDA, získané prostřednictvím MedCOI – Přehled informací o zemi, dostupnost zdravotní péče: Arménie ze dne 10. 4. 2018. S uvedenými poklady byla žalobkyně seznámena, dne 12. 9. 2019 se žalobkyně písemně vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, doložila žalovanému své lékařské zprávy v arménském a německém jazyce; uvedla, že považuje ve spise shromážděné informace ohledně funkčnosti policie za nedostatečné a žádala, aby si žalovaný obstaral dostatečně aktuální a přesné informace o funkčnosti policie v Arménii, přičemž citovala report US Department of State ze dne 13. 3. 2019, který má popisovat situaci v oblasti lidských práv v Arménii. K tomu žalovaný uvedl, že považuje podklady, z nichž při svém rozhodování vyšel, za zcela aktuální a dostatečné.

Dále žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobkyně byl posouzen znalcem v rámci lékařského vyšetření v březnu 2019 v Rakousku. Znalec potvrdil, že žalobkyně trpí OCD a uvedl, že v případě přesunu žadatelky do České republiky jí nehrozí nebezpečí, že by se její psychické onemocnění zhoršilo natolik, že by jí hrozila újma na životě.

5. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2019 žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji svým rozsudkem č. j. 31 Az 18/2019 – 23 ze dne 7. 4. 2020 zamítl. Kasační stížnost žalobkyně proti uvedenému rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 10. 12. 2020, č. j. 3 Azs 137/2020-94.
6. Dne 4. 1. 2021 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice; v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti k důvodům, pro které žádá o mezinárodní ochranu, uvedla, že problémy, které měla v zemi původu, stále pokračují. Lidé, kteří ji při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2019 pronásledovali, o ní šíří lživé zprávy v okruhu jejích známých o tom, že je ázerbajdžánský zvěd a se svým přítelem sbírají informace, které poskytují Ázerbájdžánu. Stále dostává zprávy přes Facebook, že je špionka, že pomáhá turecké straně. Vyhrožují jí smrtí a potrestáním a urážejí ji. Na Facebooku jí byl zrušen účet kvůli skutečnosti, že existuje velká snaha se do jejího účtu dostat. Dále žalobkyně uvedla, že kvůli svému zdravotnímu stavu nebyla schopna pracovat a vydělávat peníze na léky, které používá. Dále uvedla, že v Arménii člověk nemá žádná práva, nedodržují se zákony, co se týče lidských práv, dříve byla v Arménii korupce, ale v současnosti je bezvládní, což je ještě horší.
7. Žalovaný vycházel při posuzování žádosti žalobkyně z následujících podkladů, které jsou součástí správního spisu: Informace OAMP, Arménie, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 26. 5. 2020; Informace MZV ČR č. j. 120093-6/2020-LPTP ze dne 10. 9. 2020; Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) Údaje o zemi: Arménie z roku 2019 a z Informace OAMP Arménie, Ázerbájdžán, Náhorní Karabach: přehled situace z listopadu 2020.
8. Dne 16. 3. 2021 byla žalobkyni dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobkyně této možnosti využila a uvedla, že se chce seznámit s obsahem podkladů a poté, že by do spisu chtěla doložit videa a články týkající se politické situace v Arménii, které se jí osobně dotýkají tím, že poukazují na to, jak jsou v Arménii porušována lidská práva a je tam špatná politická situace a korupce. Další nové skutečnosti, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování její žádosti, neuvedla. Dne 23. 3. 2021 doručila žalobkyně žalovanému flash disk, na němž bylo nahráno pět videí, z nichž tři obsahovaly vystoupení poslanců na půdě parlamentu Arménské republiky, dvě videa odkazovaly na internetové zpravodajství LIVEnews.am na rozhovor moderátorky s nějakou ženou. Dále flash disk obsahoval přepis pravděpodobně internetového článku v arménském jazyce, za nějž žalobkyně vložila verzi v českém jazyce pravděpodobně přeloženou internetovým překladačem. Článek odkazuje na rozhovor s vrchním státním zástupcem v Arménii. Žalovaný k těmto nově zaslaným materiálům konstatoval, že z důvodu hospodárnosti řízení a také proto, že se materiály nijak netýkají konkrétně žalobkyně, nepřistoupil k jejich oficiálnímu překladu do češtiny, neboť se domníval, že je mu rámcový obsah těchto materiálů znám a že nemají na jeho rozhodnutí v individuálním případě žalobkyně jakýkoliv vliv.

9. Následně dne 27. 8. 2021 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný zjistil, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, provedl tedy srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit do Arménie. Nově žalobkyně odkazovala na aktuální stav v Arménii, doplnila, že v Arménii člověk nemá žádná práva a nedodržují se zákony, pokud jde o lidská práva. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně uvedla tyto skutečnosti pouze v obecné rovině, neuvedla žádnou skutečnost, která by odkazovala na to, že ona sama by byla nebo mohla být v Arménii potlačována na svých lidských právech. Žalovaný dále uvedl, že v Arménii nedošlo od doby posuzování první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, tj. od 19. 9. 2019, případně do doby ukončení soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, tj. 10. 12. 2020, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť by svědčila o tom, že by žadatelka mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo jí hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Dle informace OAMP z listopadu 2020 došlo k válečnému konfliktu mezi Arménií a Ázerbájdžánem v enklávě Náhorní Karabach, avšak z této informace nevyplývá, že by bylo samotné území Arménské republiky tímto konfliktem zasaženo. Žalobkyně uvedla, že adresou jejího posledního bydliště bylo město Byureghavan, ve kterém žádný ozbrojený konflikt neprobíhal ani neprobíhá.

Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud předesílá, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřipustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobkyní uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 17. 4. 2023, ke kterému se nedostavil žalovaný a souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti.
11. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*; a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které:

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

13. Krajský soud je ve věcech mezinárodní ochrany povinen vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozsudku s ohledem na přímý účinek čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „procedurální směrnice“). Předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je především to, zda žalovaný dostatečně zjistil stav věci, a to zejména ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, když žalobkyně je osobou s duševním onemocněním. Krajský soud doplnil u ústního jednání dne 17. 4. 2023 dokazování, a to zprávami o dostupnosti psychiatrické péče doložené žalovaným a dále lékařskými zprávami doloženými žalobkyní z 8. 7. 2019, 13. 7. 2021 a 5. 1. 2023.
14. Otázka, zda zdravotní stav žadatele vůbec může být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, případně za jakých okolností, je opakovaně řešena v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“), Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) i Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 435/2018 – 32 ze dne 30. května 2019 dospěl NSS k závěru, že *„za určitých výjimečných okolností může závažný zdravotní stav žadatele a jeho případné zhoršení představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Uvádě-li tedy žadatel o mezinárodní ochranu mezi důvody pro podání žádosti i vážný zdravotní stav, přičemž tuto skutečnost potvrzují relevantní doklady, jak např. lékařské zprávy, je nezbytné posoudit dopady, které by na zdravotní stav žadatele mohlo mít jeho navrácení do země původu. Velký senát ESLP v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10 (dále též „rozsudek Paposhvili proti Belgii“), zdůraznil, že Evropská úmluva musí být vykládána a aplikována tak, aby zajišťovala skutečnou a efektivní ochranu práv v ní obsažených, a nikoli ochranu pouze teoretickou a ilusorní. Pojem „velmi výjimečné případy“, ve kterých článek 3 Evropské úmluvy znemožňuje vyhoštění, musí být proto chápán tak, že pokrývá situace, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž opodstatněné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není tato osoba v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímací zemi představuje skutečné riziko nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Velký senát ESLP zdůraznil, že tyto situace splňují přísné podmínky pro uplatnění zákazu vyhoštění cizinců trpících závažnou nemocí. Nelidské a ponižující zacházení přitom nepředstavuje samotný nedostatek zdravotnické infrastruktury ve státě přijímajícím, ale možné zhoršení zdravotní stavu vyplývající z vyhoštění dotčené osoby.“*
15. Problematicke relevance zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu se rovněž věnoval SDEU v rozsudku ze dne 16. 2. 2017, C. K. a další. Zabýval se otázkou, zda je nutné zohlednit zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu v případě jeho přemístění dle relevantních ustanovení (čl. 3, 29, 31 a 32) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“). SDEU konstatoval, že pokud žadatel o azyl při uplatnění opravného prostředku podle čl. 27 nařízení Dublin III relevantním způsobem (např. lékařskými

osvědčeními) doloží významnou závažnost svého zdravotního stavu a rovněž možné značné nevratné následky, které by mohly být způsobeny přemístěním žadatele do jiného členského státu, musí státní orgány k těmto skutečnostem přihlédnout a jsou povinny riziko možných následků přemístění posoudit. Výslovně pak uvedl, že *„je tedy věcí těchto orgánů, aby vyloučily jakoukoliv závažnou pochybnost týkající se dopadu přemístění na zdravotní stav dotyčné osoby.“* Nejvyšší správní soudu ve shora citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 435/2018 – 32 ze dne 30. května 2019 došel k závěru, že *„tím spíše pak obdobné porušení čl. 3 Evropské úmluvy může nastat v případě nuceného vycestování ze států Evropské unie do vzdálené třetí země.“*

16. Žalobkyně ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že je v zemi původu pronásledovaná a lidé, kteří ji pronásledovali o ní šíří lživé zprávy o tom, že je ázerbájdžánský zvěd. Dále uvedla, že se nachází v péči psychiatra, má stanovenou diagnózu obsedantně kompulzivní porucha, užívá psychiatrické léky. V žalobě uvedla, že v případě, že by byla nucena opustit ČR, došlo by k naprostému zhoršení jejího zdravotního stavu, což by ji mohlo ohrozit na životě. Žalovaný se zabýval otázkou kvality a dostupnosti psychiatrické péče v Arménii. Jako důkaz doložil soudu aktuální zprávu o Dostupnosti psychiatrické péče v Arménii, Informace OAMP, ze dne 13. prosince 2022, na jejímž základě zastává názor, že zdravotní systém v Arménii umožňuje žalobkyni zdravotní péči a také dostupnost léků. Jak bylo výše uvedeno, tato zpráva byla provedena k důkazu u ústního jednání dne 17. 4. 2023. Podle krajského soudu informace obsažené ve výše uvedené zprávě však spíše potvrzují stanovisko žalobkyně, která tvrdí, že její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, a to z důvodu nedostatečné kvality zdravotní péče v zemi původu žalobkyně. Zpráva o Dostupnosti psychiatrické péče v Arménii, Informace OAMP, ze dne 13. prosince 2022 totiž konstatuje, že *„státní opatření v oblasti ochrany duševního zdraví nejsou dostatečná. Hlavním problémem je, že osoby s duševním onemocněním jsou izolovány v psychiatrických ústavech, psychiatrické ústavy jsou i nadále hlavní metodou poskytování psychiatrické pomoci. Tyto instituce navíc nejsou v některých provinciích dostupné. Dalším problémem je také nedostatek psychiatrů a psychoterapeutů, zvláště mimo Jerevan. Osoby se všemi typy postižení se nadále potýkaly s diskriminací ve všech oblastech, včetně přístupu ke zdravotní péči, sociální a psychologické rehabilitaci, vzdělávání, dopravě, komunikaci, zaměstnání, sociální ochraně, kulturním akcím a používání internetu.“*
17. Žalobkyně setrvává na tvrzení, že její zdravotní stav jí neumožňuje vycestovat, respektive v případě vycestování by došlo k jeho naprostému zhoršení. V rámci řízení před krajským soudem předložila mimo jiné lékařskou zprávu z psychiatrické ambulance mj. ze dne 5. 1. 2023, která byla také provedena k důkazu u ústního jednání dne 17. 4. 2023, v níž se lékařka výslovně nevyjadřuje k možným důsledkům vycestování žalobkyně, nicméně v lékařské zprávě je uvedeno *„není zatím schopna běžného fungování, nezvládla by ani prac. zátěž“*. Žalovaný je na základě důkazů obsažených ve spise včetně lékařských zpráv toho názoru, že žalobkyni nehrozí zdravotní rizika vysoké úrovně a intenzity. Nicméně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 435/2018 – 32 ze dne 30. května 2019 *„Je nezbytné posoudit, zda vycestování nepovede k nelidskému či ponižujícímu zacházení, které může spočívat právě ve zhoršení zdravotního stavu žadatele. Ve světle recentní judikatury tedy není úroveň zdravotní péče v zemi původu jediným hlavním a rozhodujícím měřítkem; je jím rovněž závažnost případných dopadů nuceného vycestování na zdravotní stav žadatele.“*
18. Pro posouzení skutečnosti, zda a jaká rizika žalobkyni v případě nuceného vystěhování hrozí, žalovaný podle krajského neshromáždil dostatek podkladů a existující podklady nesprávně vyhodnotil. Jak již soud uvedl, zpráva o Dostupnosti psychiatrické péče

v Arménii, Informace OAMP, ze dne 13. prosince 2022 potvrzuje dostupnost psychiatrické péče v Arménii na velmi bazální úrovni, s tím, že v některých provinciích není dostupná vůbec. Aktuální lékařská zpráva (leden 2023) konstatuje, že žalobkyně „*není zatím schopna běžného fungování*“, z čehož soud dovozuje, že tím spíše by nebyla schopna fungování v situaci přemístění do země původu, z níž má žalobkyně obavy, a to zvláště s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně trpí duševním onemocněním s diagnózou obsedantně kompulzivní porucha. Závěry uvedené v lékařské zprávě z ledna 2023 jsou přitom podle krajského soudu také novou skutečností, k níž došlo během času. Konkrétní vyjádření lékaře týkající se dopadu přemístění žalobkyně do země původu ve spise obsaženo není.

19. Pokud v rámci rozhodování žalovaného o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany argumentoval žalovaný vyjádřením znalce z Rakouska, který potvrdil, že žalobkyně trpí OCD a uvedl, že v případě přesunu žadatelky do České republiky jí nehrozí nebezpečí, že by se její psychické onemocnění zhoršilo natolik, že by jí hrozila újma na životě, podotýká krajský soud, že uvedené vyjádření znalce již není aktuální a především se netýká přemístění žalobkyně do země původu.
20. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že ve správním řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož žalovaný neměl dostatek podkladů, aby mohl učinit závěr o tom, že se neobjevily nové skutečnosti, svědčící o tom, že by žalobkyni hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
21. Rozhodl-li za uvedené situace žalovaný o zastavení řízení o žádosti žalobkyně ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je nutné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné. Z uvedených důvodů je tedy nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.
22. Bude v dalším řízení na žalovaném, aby shromáždil dostatečné podklady rozhodnutí, a to zejména ve vztahu k posouzení možnosti vycestování žalobkyně s ohledem na své onemocnění tak, aby bylo možné posoudit, zda žalobkyni v případě navrácení do země původu hrozí významné či dokonce nevratné zhoršení zdravotního stavu. Nelze přitom vyloučit v tomto směru ani znalecké zkoumání, nebudou-li jiné podklady shromážděné žalovaným pro potřebné posouzení dostatečné.

Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud tedy na základě všech uvedených skutečností napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně jsou tvořeny poštovním vynaloženým žalobkyní v průběhu řízení v souvislosti s podáními k soudu ve výši 191 Kč a dále z cestovného k ústnímu jednání ve dnech 7. 11. 2022 a 17. 4. 2023 z Brna do Ostravy a zpět a cestovné v uvedených dnech MHD Ostrava v celkové výši dle doložených dokladů žalobkyní 1 023 Kč. Celkem tedy činí náklady řízení vynaložené žalobkyní částku 1 214 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. dubna 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.
samosoudce